

Fotó: Gyórfik Ferenc

Építkeznek a Biai Református Gyülekezet

„Azonképpen ti is, minthogy lelki ajándékot kívántok, a gyülekezet építésére igyekezzetek, hogy gyarapodjatok.” I. Korinthus 14.12.

Egy gyülekezet, mely Isten népének legkisebb együtt élő közössége, kétféleképpen is építkezhet. Teheti ezt és tennie is kell folyamatosan lelki értelemben, mert egyrészt ez biztosítja fennmaradását minden körülmény között, másrészt ezzel teljesíti be az evangélium hirdetésének Krisztus által megfogalmazott parancsolatát. Lehet és kell azonban építkezni fizikai értelemben is, hiszen a gyülekezet tagjainak és a körülöttük élő, evangéliumra váró embereknek szükségük van olyan helyekre, ahol összegyűlhetnek, hallgathatják az Ige hirdetését és megélhetik együtt a hit által kapott teljes élet örömeit.

130 évvel ezelőtt elődeink a biai református gyülekezetben arra az elhatározásra jutottak, hogy ideje új épületeket emelni, amelyek hirdetik Isten dicsőségét és szolgálják a gyülekezeti életet. Felépítették hát a parókiát, amely a lelkeszlakás és az adminisztrációs feladatok ellátására szolgált, az iskolát, ahol nagyon sok gyermek kezdte az ismerkedést a tudomány világával, és a gyülekezeti házat, ami az istentiszteleteken kívüli gyülekezeti alkalmak színtere, majd később a téli hidegben, amikor a templom meglehetősen lehűl, az istentiszteletek megtartásának helyszíne is lett.

Őseink jól végezték munkájukat, hiszen ha felújítani kellett is, de az épületek nagy része még ma is ellátja eredeti funkcióit. Százharminc év alatt az építészet sokat változott, a technika számtalanszor megújult,

és bizony a szocializmus egyházakat nem kímélő ínséges éveit alatt az épületek állagmegóvása egyre nagyobb nehézséget jelentett a gyülekezetnek. Közben a gyülekezet tagjai természetesen lépést tartottak a korrallal, és saját otthonukat folyamatosan átalakították, átépítették, vagy ha az nem volt kifizetődő, egyszerűen újat építettek helyette.

Mindeközben jelentősen megváltozott a gyülekezeti élet az egyházakban is. Az istentiszteletek mellett egyre nagyobb szerepet kapnak az egyéb rendezvények, mint pl. a konferenciák, csendes napok, bibliaórák, szeretetvendégségek, gyermekműsorok, koncertek stb. Nagyobb hangsúlyt kapott a gyermekek és az ifjúság körében végzett szolgálat, hiszen amíg száz évvel ezelőtt nem kellett hívogatni a fiatalokat a templomba, addig ma már olyan „verseny-társ” létezik Isten igéjének, mint a liberalizmusnak az egyén számára teljes szabad(os)ságot hirdető eszméje. Ennek eredményeképpen ma már a családok jelentős része nem választja az Isten által áldottnak nevezett házasságot, egyre több gyermek nő fel csonka családban, és mindennapos az a szülői gondolkodás, hogy döntsön a gyermek arról, akarja-e hallani Isten igéjét vagy mást választ helyette. Már pedig választási lehetőség van, hiszen a mai gyerekekre, fiatalokra jellemző a túlzott televíziózás, számítógépezés, az internetfüggőség, az utcai csavargás, és korán jelentkeznek a szenvedélybetegségek (alkohol, kábítószer) magányosságba döntő káros hatásai.

Ebben a helyzetben a gyülekezeteknek, melyeknek tagjai felelősséget viselnek azért, hogy minél több emberhez eljusson az evangélium, és ezáltal az üdvözülés lehetősége, stratégiát kell váltania, és meg kell tudni szólítani például azt a fiatal korosztályt is, melynek szülei a szocializmusban teljesen eltávolodtak Istentől, ezért gyermekeiknek nem akarnak, vagy nem tudnak példát mutatni, Isten által elvárt erkölcsi alapokat biztosítani. Ha ez sikerül, akkor arra lehet számítani, hogy egyre több gyermek és fiatal jár ismét a gyülekezetekbe, akiknek viszont a mai kor követelményeit is figyelembe véve kell kiszolgálni igényeit.

Felismerve a fenti igényeket és áttekintve a gyülekezet épületeinek állapotát, a biai gyülekezet presbitériuma válaszütra került. Az egyértelmű volt, hogy a több mint százéves épületek – melyek közül a néhány éve felújított iskolaépület egy csőtörés következtében életveszélyessé vált – felújítása nem halogatható tovább.

Az építési bizottság két lehetőséget vázolt fel: vagy felújítjuk az összes épületet úgy, hogy az megfeleljen a mai kor követelményeinek, vagy lebontjuk a régi épületeket, és egy új, a gyülekezeti élet most tervezhető minden igényét kiszolgáló komplexumot építünk.

A felújítás pártolói a gyülekezet idősebb tagjainak az épületekhez fűződő érzelmi kötődésére és a gyülekezetet szűkös anyagi lehetőségeire helyezték a hangsúlyt, míg az újat támogatók a felújítás előreláthatatlan pótlólagos költségeitől tartottak és az új épület rugalmas kialakításában látták a megoldást. Hosszas együttgondolkodás és nem kis vita után végül is szinte egyhangú szavazással úgy döntött a húsztagú presbitérium, hogy kihasználva az ingatlanpiacon tapasztalható élénk keresletet, értékesítjük a gyülekezet felesleges telekrészeit (parókia és templomkert

Evangélizációs hét a Testvér Gyülekezetben

2002. október 14–20, esténként 19 órakor (Biatorbágy, Szabadság út 40.)

Mindenkit szeretettel várunk!

A szabadulás és az örök élet lehetősége!

végei), és építünk egy teljesen új épület-együttest, amely magába foglalja a közösségi helyiségeket tartalmazó gyülekezeti házat és a lelkeszlakást is. Az építkezés teljes költsége az előzetes ajánlatok és kalkulációk alapján mintegy ötvenmillió forintra volt becsülhető, amihez a teljes fedezet nem áll rendelkezésre. Követve azonban elődeink példáját, akik több mint száz évvel ezelőtt bizonyosan rosszabb anyagi feltételek mellett választották az új alkotásának örömét, mi is le tudtuk győzni kishitűségünket, és Istenre tekintve, őt híva segítségül döntöttünk az építkezés mellett, felelősséget érezve a következő nemzedékek iránt is.

A tervek elkészítése és a kivitelezők kiválasztása után 2002 tavaszán megkezdődtek az építési munkálatok, és amikor e sorok íródnak, Isten iránti hálával arról számolhatok be, hogy mindkét épület szerkezetkész állapotban elkészült és tető alá került. Terveink szerint ebben az évben elkészül a lelkeszlakás, és jövőre, ha anyagi lehetőségeink engedik, befejezzük a gyülekezeti házat is. Ehhez ugyan még hiányzik 20 millió forint, de bízunk abban, hogy az Úr gondoskodik mindenről a maga idejében, hiszen „Ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői (127. Zsoltár 1.)”

Reményeink szerint 2004-ben már lesz nagytermünk, ahol különböző előadásokat

és konferenciákat rendezhetünk, önálló helyiségben működhet a három gyermekcsoportunk, lesz hol értelmesen eltölteni szabadidejét az ifjúsági korosztálynak, istentiszteletek alatt a kisgyermekes szülők külön gyermekvigyázó helyiségben hallgathatják az igehirdetést, sőt talán lesz egy kosárlabdapályánk is. A felsorolást folytatnám, hiszen ötletünk rengeteg van, de a legfontosabb ebből az egészből mégiscsak az, hogy az Úr példát mutat nekünk arra, hogyan szolgálhatja egy fizikai értelemben vett építkezés a gyülekezetünk és azon keresztül a szűkebb és tágabb környezetünk, településünk lelki építkezését is.

Bartha Lajos

Hírek Herbrechtingenből

Új kultúrcentrum a kolostorban

Szeptember 13. emlékezetes lesz Herbrechtingen történetében. Ezen a napon avatták fel hivatalosan a régi kolostort hétévi javítás után, mint kultúrcentrumot, s ezen a hétvégén (14–15-én) tekinthette meg a lakosság a nagy kolostorépületet, kertet, illetve az új kultúrcentrumot.

Sok lakos Herbrechtingenből és a környékről kihasználta ezt az alkalmat, s el voltak ragadtatva a látottaktól. 8,6 millió euróba kerültek az átépítési munkák, melyből Baden-Württemberg tartomány több mint 4,7 millió euróval vette ki részét. A következő létesítmények találhatóak az új kultúrcentrumban: népfőiskola, családcentrum, zeneiskola, kulturális egyesület és egy vendéglő.

Régi okiratok szerint a kolostort 774-ben alapították bencés szerzetesek (Fulrad apát vezetésével), akik Nagy Károlytól kapták adományképpen. Az eltelt évszázadok alatt a kolostor többször cserélt gazdát. 1830-ban a Hartmann-cég vásárolta meg az épületet, s egy fonódat működtetett benne. 1932-ben egy másik textilcégnek adták el, s 1993-ban Herbrechtingen város tulajdonába került. Különösen érdekesek és történelmileg értékesek a könyvtár helyiségeiben található falfestmény-maradványok. Valószínűleg a 30 éves háború (1618–1648) idejéből származik egy falra festett bibliai idézet, s más falfestmény-részletek a 17. századból. A könyvtár

két emeletet foglal el, 600 négyzetméter alapterülettel bőséges helyet biztosít a különböző médiának, amelyek itt találhatóak. Különösen megcsodálták a nyitott fa tetőzet építményét a 17. századból.

Egy másik helyiségben, amely múzeumnak van berendezve, a 14. századból származó mintás padlótegélák láthatók. Megtekinésre méltók az alagsor helyiségei is. Itt működik egy vendéglő, melynek falai a 10–12. századból származnak. A vendéglő érdekessége, hogy rajta keresztül folyik a Brenz folyó egy mellékága, az ún. Hirschbach (Szarvas-patak). Egy mellette lévő helyiségben egy 12. századi kút található, amely a bencés szerzetesek vízellátását biztosította a múltban. A hosszú kolostorfal, amely a kolostor épülettömbjét az utcától elválasztja, a 12. század óta fennáll. Még sok mindenről lehetne beszámolni a kolostor más helyiségeire vonatkozóan, de a legjobb az lenne, ha a biatorbágyiak személyesen tekinthetnek meg a kolostorépületet (megújult formában). Biztosan nagyon tetszene mindenkinek.

Inge Eibach

Fotó: Inge Eibach